

MoP. 3905

19

ПОСЛЕ ГОДИШЊЕ СКУПШТИНЕ КОМИТЕТА ЗА МИР У НАШОЈ ЗЕМЉИ

Дворача у згради Народне скупштине испуњена учасни-

нима чинила је ~~што~~ утисак врло угольјив: рад још није почeo, а у пуној дворани
влада прсто неки свичени мир. Како је мир увек достојанствујући људски документ.

Нема некаљашње метежне и глатамске стике најгоре врсте учесника на избору, оних ко-

ији је змај заправу зашти су дошли. Дворана, са много истоветних мрких фoteља, са

истоветно пристојно у њих усавећених љули, потсетила нас је на велику једну ткачицу пуну малих истоветних разбоја: тек што није почело да штробође. "Обујте

се у разум, и пазите шта говорите и хадите..." читамо у преписци потпуписменог човека

нашег старога државника [половине прошлога века] Ивије Гарашаника, оца Митутића
Борисавића, Карађорђевог сина.

таратинина. Неко чаш сељак увек види оно што каже: ~~нешто~~ се снагом — обуј се разу.

им. Колико смо могли, са бујним памећу смо стигли сви на збор, сваки од

нас оставивши ме часак други неки посао на другоме месту, да бисмо се раздели и сао сећати са онима који ће мак сад говорити о паралоксу ~~чланку~~ времена чашега комбуса.

нога времена је милиони и милиони њули, социјалисти и капиталисти, вапију за миром,
а рат и злочин се непрестано настављају; добри човеков "брат огњь" се ~~заним~~^{се сакупља} докле

Говори, оми које сми ми у првоме лету заседања могли чути, години су разумном ти-
хом ћу и једностављом ћу однимовати се заправо; тако говоре, или каје преле-

људска брига оптешени. У поступку У подтаковима говори само штроботека је известна динамика, не лимамика ораторска. ~~Иначе~~ Унапред његово радни извор је пореска динамика која штробо-

ће у цетој чашој земљи, као тиха свирка. Вилмар Сакај Ритас Стамботић Милеровић – трошкима су се најчешће делили они говорници који су тада били у властима.

тромили су се најчешћији лок су говорити, као што се троми орижан човек, али никада
му за четврт сата спеле очи уткани у главу, иако је између лве реченице чуту би се јасно

одисаље више као извух човека пред тешким питањем, извух тврд и оштар као је на
уста остави грумичак камена. Енглески револуционар Кромвел завршио је свој говор

на збору јединим са својим саборнима изгражавши тихо чувене речи: "Узгајте се у
Бога! ати сав барут олмах је спремите на сухо место." Говорним им да скупши

у Београду тихо су нам тувили у главу: Још и ипак да се најдамо у разум и увиђав-
ност великих и моћних. А колико куће не прекидајмо рад никада толико да се охлади.

Рад је најжешћи бунт против рата и разних конфузија које на крају свакога чудом
га закључка не виде друго до рат... У окружним токарњама дворане сунце обичајно
ног јутра час се паничко час се ~~заснада~~ из махове врто мукто чути се улари че-
кића читаве бригаде радици који клече и у свој ширини Булевара Црвене армије
потажу нов петос. Помакад жмарнуга би нас језе! Може чи бити да ће неко рушити
и наказити земљу која је сва једна радионица а у радионичном животу строг и пун
нишавања! Али и живот чист и све чистији од забуде и конфузија то нам је ~~тако~~
~~намес~~ ~~прави украс~~ чиме се овако мати и скромнији јако разликујемо од мно-
гих у међународном животу.

У међународном животу препуни је кофузија у илејама и
препуни чечовештва у поступцима. Тамо узеко на Истру, селам залобљених војника
на џипом увезаних рукама и ногама убијени су пушњевима у лине из непосредне близ-
ине, проснати су по убицама очи, зуби, чета ~~мозак~~ које су јавно вилете убину, мо-
зак који је запамтио убину. Битам свога читаопа, као што саму себе једнако ~~пира~~
питам: ко је дакле јуче прекјуче у наша времена ко је свестан њулских поступака
и челекта. Ми чујемо и читамо ствари, ми видимо ствари, ми доживимо ствари, али
их трпимо у себе као немиле ствари у неку дубоку фијоку, треснемо фијоку, и ми-
ни смо, и бели смо, шти ~~нам~~ је у свести такше пошто смо треснути фијоку. Ко је
свестан поступака и челекта. Нико није свестан, иначе би сама егзистенција чове-
кова, у којој нема ни лажи ни конфузија она би досада морала на неки начин бу-
товати. Ми живимо без будне њулске савести, зато што живимо са мутним свести-
ма. Ми живимо под наватом конфузних идеја и судова; историска логика наших врем-
ена, то је етобода препада и уларна. Ми смо огрезни у митолошким забудама о
лејствима и залецима сите. Најтеже забуде шире и замећу симни, мојни, велики.
Они су збуњени већ при самом основном импултиву живота: сваку енергију пре-
тварати у друге енергије, а енергију сите пре свих остатака. Енергија која се не
претвара, и не може или неће да се претвара у друго, енергијакоја, лакше не зна ~~да~~
зардио се, то је смрт. Ситни и ситовити ситољупни то су ~~членови~~ као среброљупни ко-
живу мутној свести који муче себе и друге за хиљадарку више, и најзап скончашу-
над симним благом које је прошило и мртво ~~без~~ јер је ~~без~~ је без њулских и животних

односа. Сита и сита и сита уби и разори, уби и разори, то је ентропија. Страх ћол ентропије, чemu мес учи и физика и философија, то је ~~беш~~ страх од нестајања и останања једине искључиве енергије топлотне енергије која се не може ретроградно претварати у оно од чега је постала. Живот људске расе, гамас, криње и криће између две силе запечено у заблудама човечества и неспоразума, виржни према сваком човечином односу. А живот се не држи на сили, него на току енергије на богатству односа између свега, између свих. Само ~~што~~ на гробљу не ма односа. Иначе свигле у апсени, у пурпини, у ботаници, живот ради и поправља се само сталном током односа.

На ~~што~~ — закључан је ситних и конфузних. Сита има да васте и бубри све у истом смислу. Или ~~што~~ силни у пјамост у мутну свест у загуму у ентропију. ~~што~~ штиј среброљубац без икаква човечанској оглоса, тежи на шифрама и не зна да умире од ентропије. Данашњи ситник горе јо срећновековни бургитери не умеју да нађу однос ни према премци ни према ситнијем и стабијем. А тако се живети не може. Совечно се ~~што~~ ни умрети че може. Нема гробова бургитера скапичавају се у подрумима као скорпије, стично Хитлеру, који је са својим женком скочио у подруму као отрован пашов. У руском часопису ~~што~~ ^{"Нови"} мир руски академик Тарте пише о миру и о нарушитељима мира и о ситним, и каже: да ~~што~~ не могу победити да их чека "гибельноје страшноје пораженије." Али глас академика Тарте је глас човека у пустини конфузија: да другој страни глобуса, други академини, другим је зиком, кажу то исто. Између ~~што~~ вредба ентропија: без људских односа увек нових и другачијих чема живота. Бежите од конфузије и од ентропије, ситни и безумни! Достојевски је исписао поразму друштвену, политичку и моралну максиму: "Смири се, безумни човече!" Али како, на чему прел чим да се смири мојми величан, как неће и не може да уђе у логику и лепоту односа, у мир који батансира само на односима њули и држава и народ. Смири се, безумни ситниче! обуј се разумом, не брекни од обести! сагорећеш ~~што~~ пол огњем све исте енергије која остаје ~~што~~ једном немогућном односу према људима и земљама, при односу који није однос.

Бао распаметени, тебља ситници у заносу откнути од свих веза и односа, сръју у непознато, верују да тамо морајти чиз победа за њихову ситу, мора бити велики простор за њихово искључиво поостирање. Нема чиз овде, чиз

темо, ни другамоничега, сем јасне известности како ће се свршити судар треће-
 га светскога рата, ако до њега дође. Ми не ~~знато~~ ^{знати} утадље; нико ће време на кра-
 ње ирушће трајети; нико ће милиона људи леђи у гробове, и јарке, ^{обе} морска лија;
 нико ће спустом покопити свет; али сасвим сигурно се зна путања сила и обе-
 сти, зна се што пад кога чека, зна се шта ће се вратити у хаос и морати помо-
 во да се чисти и прерадије. Веџ може да веда, да бежи натраг убадајући ноге у
 стари траг, али сила није вен. Ми мати и беситни, који ~~хутамо~~ ^{длубак} по животу и скоче-
 мо ~~по односима~~ се свим што живи, ми одлично знајмо путање и трагове свему. Ми
 мати и беситни знајмо одлично и Достојевског. Смирите се безумници! не можете
 никде, и ни ~~само~~ оружјем саврти човека ни ~~поргрес~~ његов. Не можете. Ђулска
 расадаје резултат других снага и закона, но што су ваши, крај ђулске расе биће
 такође резултат других снага и закона, но што су ваши. ~~Не~~ Вомбе ваше не могу
 убити живот, не могу. Знаете ли шта убија? пустош. То је бомба која је стврђује хиљаде
 година. Па и ту има ~~надживљавања~~, човек и лијамент, то су ласимбона два
 страшна симбата белан у органском други у инорганском свету: они су тако тврди
 расе само својим рођеном прашином могу ~~бронети~~ брусити и трошити. Али смири се
 безумниче. У ~~не~~ длан ли човека сива и затрпана прашином своје истрошеношти,
 упри добро погледизавши ће као и лијамент у савршенијем облику, но пре што је
 био, са ивицама и глатким странимама које сунце секу и са сумпем заједно биди-
 стају... Смирите се, сијни и непомирљиви. Покорићете се најзад преј односом
 ујелињења, шантажете тихо речи мира на уста на која сада још заповедате разори,
 разори.

Иван Канчев